

urenende virksomhed. Dette kan ske efter straffelovens regler om rettighedsfrakendelse, der findes i straffeloven § 79. Omfattet er endvidere rettighedsfrakendelser efter miljøbeskyttelsesloven § 110 b og efter denne lovs § 95.

Nr. 2 omfatter personer, der er under skærpende omstændigheder er straffet for overtrædelse af miljølovgivningen efter straffelovens § 196.

Nr. 3 omfatter personer og selskaber m.v., der er straffet efter de skærpede bestemmelser i denne lovs § 91, stk. 2, § 110, stk. 2 i miljøbeskyttelsesloven eller tilsvarende bestemmelser fastsat i bekendtgørelser, der er udstedt med hjemmel i loven eller miljøbeskyttelsesloven.

De nævnte bestemmelser forudsætter, at overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og at der ved overtrædelsen er voldt skade på miljøet eller fremkaldt fare herfor eller opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre. Det er således alene overtrædelser, der kan tilregnes den pågældende som forsætlige eller groft uagtsomme, der medfører, at personen eller selskabet er omfattet af nr. 3. Det bemærkes tillige, at en person kun mister sin miljøansvarlighed, såfremt vedkommende er gjort personligt strafansvarlig for en overtrædelse og ikke i de tilfælde, hvor et selskab er gjort ansvarlig for overtrædelsen, uden at et personligt ansvar har kunnet gøres gældende. Straffen kan være fastsat enten ved bødevedtagelse eller ved dom. For at mindre overtrædelser ikke skal være omfattet, er det valgt at fastsætte en minimumsgrænse på 10.000 kr., således at det alene er overtrædelser, der har medført en bøde på 10.000 kr. eller derover eller en dom om frihedsstraf, der medfører tab af miljøansvarlighed. Tab af miljøansvarlighed består i ti år efter den strafbare handling; såfremt der er tale om flere strafbare handlinger er det tidspunktet for den seneste af de handlinger, der er straffet for ved dom eller bødevedtagelse.

Nr. 4 omfatter personer og selskaber, der har forårsaget en forurening, som det offentlige har fjernet ved en selvhjælpshandling i medfør af dette lovforslags § 48-§ 49 og miljøbeskyttelseslovens §§ 69-70 for den ansvarliges regning. Det er en betingelse, at udgifterne i forbindelse med selvhjælpshandlingen kan opgøres til 100.000 kr. eller derover, dels fordi mindre sager ikke bør betyde tab af miljøansvarlighed med de retsvirkninger, det indebærer, dels fordi 100.000 kr. er den beløbsgrænse, der er udgangspunktet ved vurdering af tilbagekaldelse af visse offentlige autorisationer mv. på grund af gæld til det offentlige, jf. lov nr. 936 af 27. december 1991 om ændring af forskel-

lige love om erhvervsudøvelse på grundlag af autorisation m.v.

Gældsforhold kan tillægges vægt, når gælden er vedgået eller fastslået ved en domstol/fogedret, og indtil gælden ophører med at eksistere, f.eks. ved betaling af gælden, ved gældens forældelse eller som følge af, at skyldneren ikke længere eksisterer, f.eks. ved et selskabs opløsning efter endt konkursbehandling. Det gælder i den øvrige lovgivning, hvor der er hjemmel til at nægte eller tilbagekalde en offentlig autorisation på grundlag af gæld til det offentlige, at gældsforhold kan tillægges vægt, så længe de består, og der er således med nærværende lovforslag tilstræbt en ensartet regulering af dette forhold.

Som nævnt forudsættes det, at gælden er vedgået eller fastslået ved en domstol/fogedret, således at det er alene er uomtvistede gældsforhold, der er omfattet af bestemmelsen. Såfremt en person eller et selskab ikke betaler, når myndigheden fremsætter krav herom, vil vedkommende kunne tilsiges direkte for fogedretten, da myndigheden har udpantningsret for udgifterne, jf. dette lovforslags § 49, stk. 3 og miljøbeskyttelseslovens § 70, stk. 2. Fogedretten har efter retsplejelovens regler en forpligtelse til at afvise sagen, hvis der fremsættes indsigelser mod grundlaget, og fogeden finder det betænkeligt at fremme sagen. I sådanne tilfælde må myndigheden indbringe sit krav for de civile domstole for at få kravet fastslået ved dom. Det er endvidere en forudsætning, at gælden ikke er omfattet af en overholdt aftale om henstand eller afdragsvis betaling.

Til § 37

Bestemmelsen åbner mulighed for, at kommunalbestyrelsen kan fastsætte særlige vilkår i godkendelsen, herunder vilkår om sikkerhedsstillelse, såfremt ejeren eller den ansvarlige ledelse er omfattet af § 36, og dette bør dette efter Miljøministeriets opfattelse altid overvejes.

Bestemmelsen åbner også mulighed for, at godkendelsesmyndigheden foruden fastsættelsen af særlige vilkår kan tidsbegrænse godkendelsen under henvisning til den manglende miljøansvarlighed. I denne situation kan tidsbegrænsning opfattes som en »prøvetid«, der skal give en ledelse med medlemmer, der er omfattet af bestemmelsen, lejlighed til at bevise, at den på trods af disse tidligere forhold er i stand til at drive en forurenende virksomhed miljømæssigt forsvarligt. Tidsbegrænsning kan på den baggrund blandt andet anvendes, når forudsætningerne for helt at nægte godkendelsen ikke findes at være til stede. Tidsbegrænsningen bør efter Miljøministeriets opfattelse ikke fastsættes til under to år.